

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci žalobce: **Richard Kindl**, nar. 16.2.1942, bytem Nerudova 236/4, Děčín, zastoupen JUDr. Tomášem Dobřichovským, Ph.D., advokátem se sídlem Dlouhá 13, Praha 1 proti žalovanému: **Euroregion Labe, svazek obcí**, se sídlem Velká Hradební 2336/8, Ústí nad Labem, IČ: 44225946, zastoupen JUDr. Radkou Procházkovou, advokátkou se sídlem Masarykova 43, Ústí nad Labem, o částku 220.500,- Kč s příslušenstvím, **t a k t o :**

- I. Zamítá se žaloba, aby žalovanému bylo uloženo zaplatit žalobci částku 220.500,- Kč se zákonným úrokem z prodlení od 20. 3. 2008 do zaplacení.
- II. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na nákladech řízení částku 149.387,- Kč, k rukám zástupkyně JUDr. Radky Procházkové, advokátky, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

Žalobce se domáhal po žalovaném zaplacení částky 220.500,- Kč s příslušenstvím s tím, že ze strany žalovaného došlo k zásahu do autorských práv žalobce, neboť žalovaný neoprávněně použil autorská díla žalobce – diapozitivy, aniž by k tomu měl uzavřenu licenční smlouvu s žalobcem. Jednalo se o 31 kusů diapozitivů z oblasti Děčínska a Litoměřicka vytvořených žalobcem. Užití díla žalobce spočívalo v tom, že žalovaný byl vydavatelem tištěného turistického průvodce Euroregionem Labe pro Litoměřicko a Děčínsko, ve kterém byly použity předmětné diapozitivy žalobce a dále žalovaný umístil na své webové stránky www.euroregion-labe.cz elektronickou verzi těchto tištěných průvodců, tedy sděloval autorská díla žalobce veřejnosti, to vše bez souhlasu žalobce. Tímto vznikla žalobci škoda ve formě ušlého zisku ve výši 73.500,- Kč a dále došlo k bezdůvodnému obohacení žalovaného na úkor žalobce ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny, tedy ve výši 147.000,- Kč, když podle žalobce obvyklá licenční odměna činila za 31 kusů diapozitivů částku 73.500,- Kč.

Žalovaný od počátku řízení navrhoval zamítnutí žaloby s tím, že ve věci není pasivně legitimován. Žalovaný neužil žádným způsobem autorská díla žalobce. Pokud jde o turistické průvodce Euroregionem Labem Děčínsko a Litoměřicko, byla jejich zhotovitelem a vydavatelem PrintActive s.r.o., která dle svého vyjádření řešila i autorská práva s žalobcem, uzavřela s ním licenční smlouvu a zaplatila žalobci licenční odměnu. Žalovaný nebyl zhotovitelem ani vydavatelem předmětné brožury, nemůže nést odpovědnost za případný zásah do autorských práv žalobce. Pokud jde o internetové stránky www.euroregion-labe.cz, nejednalo se o internetové stránky, které by patřily žalovanému, nebyly ani vytvořeny žalovaným, tyto záležitosti rovněž zajišťovala PrintActive s.r.o. Navíc uplatnil žalovaný i námitku promlčení nároku žalobce s tím, že uplynula subjektivní dvouletá i objektivní tříletá promlčecí doba.

Soud ve věci již jednou rozhodl, a to rozsudkem č.j. 34C 156/2010-55 ze dne 12.11.2010, kterým byla žaloba zamítnuta s ohledem na nedostatečná žalobní tvrzení a důkazy žalobce. V odvolacím řízení však byl rozsudek zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze č.j. 1Co 171/2011-85 ze dne 6.3.2012 z důvodu, že soud prvního stupně si nedostatečně ujasnil základní skutková tvrzení, přičemž žalobní tvrzení žalobce byla dostatečná k posouzení věci a tudíž rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Soud následně postupoval dle pokynů odvolacího soudu a při svém rozhodnutí vycházel z provedených důkazů, a to listinných a rovněž výpovědí účastníků a svědků.

Pokud jde o právní subjektivitu a postavení účastníků, považuje soud za prokázané, že žalobce jakožto fyzická osoba se zabýval v rámci své podnikatelské činnosti fotografickými službami, což vyplývá z živnostenského listu vydaného Okresním živnostenským úřadem v Děčíně dne 18.4.2001. Co se týče žalovaného, jak vyplývá z výpisu registru ARES, tento je svazkem obcí vzniklým 21.8.1992. Je zřejmé, že se jedná o zájmové sdružení právnických osob ve smyslu § 20f občanského zákoníku, přičemž tento svazek obcí byl vytvořen dle § 20a a násl. zák. č. 367/1990 Sb. o obcích.

Soud považuje za prokázanou skutečnost, že žalobce byl autorem 31 kusů fotografií - diapositivů z oblasti Děčínska a Litoměřicka vyjmenovaných v žalobě. Uvedená skutečnost je prokázána výpovědí žalobce, doložením originálů diapositivů a nakonec i v tištěných průvodcích je uveden žalobce jako autor fotografií.

Pokud jde o tištěné průvodce Euroregionem Labe pro Litoměřicko a Děčínsko, které měl soud k dispozici, považuje soud za prokázané, že oba průvodci mají stejnou formu a úpravu. V průvodci pro Děčínsko bylo obsaženo 29 kusů fotografií pořízených žalobcem a v průvodci pro Litoměřicko pouze 2 kusy těchto fotografií, což odpovídá žalobním tvrzením. Na předposlední straně tištěných průvodců dole je uveden žalobce jako autor některých fotografií a dále u průvodce pro Litoměřicko je uvedeno sazba: Print Active s.r.o a v případě průvodce pro Děčínsko sazba a lito PrintActive s.r.o. Zároveň jsou zde uvedeny odkazy na informační centra regionu, a to Městské informační centrum Litoměřice, Regionální informační středisko při Okresní knihovně K. H. Máchy v Litoměřicích a dále informační střediska v Roudnici nad Labem, Štětí a Terezíně, včetně adres a dalších kontaktních údajů.

Na poslední straně tištěných průvodců je uvedeno jméno žalovaného Euroregion Labe, adresa Velká Hradební 8, Ústí nad Labem a dále telefonní číslo, e-mailová adresa a internetová stránka www.euroregion-labe.cz. Zároveň je zde uveden i DELITEUS – svaz cestovního ruchu s adresou, telefonním číslem, e-mailem a internetovou stránkou.

Pokud jde o náklad, v jakém byli průvodci vydáni, považuje soud za prokázané, že každý z průvodců má náklad 8.000 výtisků, z nichž polovina byla v češtině a polovina v němčině, přičemž byli k dispozici zadarmo jak na sekretariátu Euroregionu Labe na ústeckém magistrátu v množství asi 30 kusů, tak i v informačních střediscích měst a obcí prezentovaných okresů. Část nákladu byla k dispozici Svazu cestovních ruchu DELITEUS a další část byla umístěna v Muzeu v Ústí nad Labem, což domluvil ředitel svazu DELITEUS a odtud si mohla brát jednotlivá informační centra tyto průvodce. Tyto skutečnosti byly zjištěny ze zprávy umístěné na internetových stránkách www.euroregion-labe.cz dne 30.8.2001 s názvem „Průvodce česko-německým pohraničím“, jejímž autorem byl ředitel žalovaného Vladimír Lipský a dále z výpovědi ředitele Vladimíra Lipského v rámci soudního řízení. Výpověď ředitele žalovaného Vladimíra Lipského hodnotil soud s přihlédnutím k tomu, že se jedná o představitele žalovaného, tedy soud bral v úvahu, že může být zainteresován na výsledku řízení. Soud poučil Vladimíra Lipského jako svědka, přičemž však vyšlo najevo, že tento je dle svého vyjádření statutárním orgánem žalovaného pro věci pracovněprávní a tudíž bylo sporné, zda ho lze vyslýchat jako svědka či jako účastníka řízení ve smyslu § 126a o.s.ř. a § 131 o.s.ř., přičemž podstatné je to, že soud bral při hodnocení jeho výpovědi do úvahy specifické postavení Vladimíra Lipského jako ředitele žalovaného. Výpověď Vladimíra Lipského se soudu jevila věrohodná, neboť je v souladu s ostatními provedenými důkazy, jak bude podrobněji popsáno níže. Výpověď žalovaného jako účastníka řízení navrhli v podstatě oba účastníci, a to žalobce již v žalobě a žalovaný dodatečně.

Co se týče žalobcem tvrzeného rozšiřování průvodců Euroregionem Labe žalovaným, považuje soud za prokázané na základě výpovědi Vladimíra Lipského, že žalovaný dostal k dispozici v roce 2001 30 kusů průvodců, které měl na sekretariátu a případný návštěvník si je mohl vzít. Takto byly rozšiřovány průvodci v roce 2001.

Soud měl k dispozici výtisky internetových stránek www.euroregion-labe.cz pořízené žalobcem v únoru a březnu 2008 a to konkrétně již výše zmiňovanou zprávu ze dne 30.8.2001 ohledně průvodce českoněmeckým pohraničím, dále zprávu z 4.1.2002 s názvem „Deliteus se představuje na veletrhu v Německu“, kde je uvedeno, že v Německu bude představen nový katalog cestovního ruchu Euroregionu Labe, který obsahuje velké množství informací ze čtyř okresů. Jde o regiony sdružené ve Svazu cestovního ruchu DELITEUS. Mezinárodní veletrh cestovního ruchu se konal od pátku 4.1.2002.

Žalobce rovněž doložil výtisky ze stránky www.euroregion-labe.cz, kde byly zachyceny některé jeho fotografie a dále předložil CD disk s 18 fotografiemi, k čemuž dodal i přílohu v podobě komentáře k CD disku. Na základě těchto důkazů má soud za prokázané, že fotografie pořízené žalobcem v počtu 31 kusů, tak jak jsou uvedeny v žalobě, byly umístěny po přesně nezjištěnou dobu (viz níže) na uvedené internetové stránce www.euroregion-labe.cz.

Soud má za prokázané, že internetová prezentace www.euroregion-labe.cz byla spuštěna od září 2001 společností WebActive s.r.o., jak vyplývá z internetové zprávy ze dne 10.6.2001, předložené žalobcem, stažené ze stránky www.webactive.cz, kde se uvádí, že společnost WebActive s.r.o. zvítězila ve výběrovém řízení na výrobu www stránek pro Euroregion Labe a že nový web v hodnotě cca 10.000,-EUR bude spuštěn od září 2001 na uvedeně adrese.

Pokud jde o bližší okolnosti ohledně tištěných průvodců a webové prezentace, vycházel soud z listinných důkazů předložených žalobcem a rovněž z výpovědi Vladimíra Lipského a svědka Jiřího Stibora, obchodního ředitele PrintActive s.r.o. Ze zprávy na www.euroregion-labe.cz ze dne 17.8.2001 s názvem „Připravují nového průvodce“, bylo zjištěno, že se zde uvádí, že dalším velkým projektem Euroregionu Labe se stane vydání unikátního turistického průvodce po Ústecku, Teplicku, Litoměřicku a části Děčínského okresu. Jde o největší akci, která kdy byla financována z fondu malých projektů programu Fahre. Dále je ve zprávě uvedeno, že podle ředitele Euroregionu Labe Vladimíra Lipského je celá akce připravena ve spolupráci se Svazem cestovního ruchu – DELITEUS a že ve finále půjde o vydání čtyř až pěti brožur, na které se těší turisté.

Dále má soud za prokázanou skutečnost, že vydavatelem tištěných průvodců byla společnost PrintActive s.r.o., což vyplývá nejen z výpovědi Vladimíra Lipského a Jiřího Stibora, nýbrž v samotných tištěných průvodcích je uvedeno na předposlední straně, že sazbu, resp. litografii prováděla společnost PrintActive s.r.o. Vladimír Lipský a Jiří Stibor ve svých výpovědích podrobně popsali, jaké byly smluvní vztahy mezi jednotlivými subjekty. Soud vzal v úvahu při hodnocení výpovědi Jiřího Stibora, že tento je obchodním ředitelem společnosti PrintActive s.r.o. a provizním prodejcem společnosti WebActive s.r.o., tudíž se ho tímto způsobem může věc dotýkat. Na druhé straně je však zřejmé, že nároky žalobce týkající se tištěných průvodců z roku 2001 jsou ve vztahu k uvedeným společnostem promlčené a svědek Jiří Stibor tudíž by nemusel mít obavu z toho, že by případně nároky žalobce mohl vymáhat po firmě PrintActive s.r.o. respektive WebActive s.r.o. Výpověď Jiřího Stibora byla v souladu s tím, co uváděl ve své výpovědi Vladimír Lipský a v podstatě obě výpovědi odpovídaly i ostatním důkazům, které byly provedeny. Určitou nesrovnalost lze spatřovat pouze v tom, že na rozdíl od výpovědi svědka Stibora žalobce popíral, že by došlo k uzavření licenční smlouvy a že by dostal řádně zapláceno za poskytnutí fotografií pro tištěné průvodce a webovou prezentaci.

Na základě výpovědi Jiřího Stibora a Vladimíra Lipského má soud za prokázané, že projekt tištěných průvodců vytvořil žalovaný. Tento se také podílel na financování projektu spolu se Svazem cestovního ruchu DELITEUS v rozsahu dohromady 10%, přičemž zbytek ceny byl hrazen z fondu Phare Evropské unie. Žalovaný dostal v dubnu 2001 informaci od Regionální rozvojové agentury v Mostě, že projekt byl schválen a budou na něj uvolněny peníze, avšak vzhledem k tomu, že cena projektu přesahovala 10.000,-EUR pokračovala v projektu a jeho realizaci prováděla již Regionální rozvojová agentura Most, která provedla výběrové řízení, ve kterém zvítězila firma PrintActive s.r.o., se kterou byla uzavřena smlouva na realizaci tištěných průvodců a co se týče webové prezentace, tuto zajišťovala společnost WebActive s.r.o., která vyhrála ve výběrovém řízení, jak vyplývá rovněž z výše citované zprávy uveřejněné na www.euroregion-labe.cz. Z výpovědi Vladimíra Lipského a Jiřího Stibora vyplývá, že úloha žalovaného spočívala pouze v tom, že předtím než společnost

WebActive s.r.o. spustila internetovou prezentaci na stránce www.euroregion-labe.cz, musela si vyžádat souhlas žalovaného, což vyplývalo ze smlouvy uzavřené mezi RRA Most a společností Web Active s.r.o.

Soud má rovněž za prokázanou skutečnost, že žalobce poskytl předmětné diapozitivy společnosti PrintActive s.r.o., za což dostal zaplacenou zálohu ve výši 6.000,- Kč, což uváděl sám žalobce, přičemž následný vývoj událostí byl sporný, když žalobce popíral, že by došlo k uzavření licenční smlouvy, zatímco dle výpovědi svědka Jiřího Stibora tato licenční smlouva uzavřena byla a žalobce kromě zálohy dostal zaplacen i doplatek ceny v rozsahu 500,- Kč za fotografii, na čemž se dohodli. Soud v tomto směru nechce činit nějaké kategorické závěry, když listinné důkazy jako licenční smlouva, doklady o zaplacení licenční odměny žalobci nebyly předloženy. Na druhé straně výpověď svědka Jiřího Stibora se jevila soudu věrohodná a s ohledem na rozporná a zmatečná tvrzení žalobce v předchozím řízení má soud i pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobce, že nedošlo k uzavření licenční smlouvy s PrintActive s.r.o. Žalobce vícekrát měnil svá žalobní tvrzení, kdy v některých případech uváděl, že se společností PrintActive s.r.o. nejednal vůbec, jindy uváděl, že s nimi jednal, ale nedostal zaplacen, posléze zase uváděl, že obdržel zálohu 6.000,- Kč a při soudním jednání dne 12.11.2010 uváděl, že diapozitivy dal k dispozici společnosti PrintActive s.r.o., aby je oskenovala a použila do tištěného průvodce, že v tom žádný problém nebyl a zásah do autorských práv spatřoval pouze v použití diapozitivů na webových stránkách, k čemuž žalobce souhlas nedal.

Pokud jde o postavení Regionální rozvojové agentury v Mostě, soudu je známo z úřední činnosti, že se jedná o akciovou společnost s původní obchodní firmou Regionální rozvojová agentura, a.s. se sídlem v Mostě, která v současné době působí pod obchodní firmou Regionální rozvojová agentura Ústeckého kraje a.s., se sídlem v Ústí nad Labem a má prezentaci na stránce www.rra.cz.

Co se týče vzájemné korespondence a komunikace mezi účastníky před zahájením soudního řízení, má soud za prokázané, že žalobce se obrátil na žalovaného již počátkem roku 2008, když soud měl k dispozici e-mail psaný žalobcem Vladimíru Lipskému dne 7.2.2008, ve kterém žalobce uváděl, že po konzultaci s právníkem, specialistou na autorský zákon zjistil, že došlo k porušení jeho práv, neboť na webových stránkách Euroregionu Labe jsou shodné obrázky s diapozitivy, které jsou v brožurě a následně i na webových stránkách děčínského městského úřadu. Poukazoval na porušení autorského zákona a rovněž na to, že vina je nejen na straně společnosti PrintActive s.r.o., ale i u žalovaného. Žalobce upozorňoval na to, že není žádný amatér, že již byl několikrát okraden o honorář a vždy se uměl bránit a dosáhl zadostiučinění. Dále měl soud k dispozici e-mail R. Tomáška adresovaný Vladimíru Lipskému ze dne 28.1.2008, ve kterém R. Tomášek poukazuje na to, že o týden dříve měl společně s žalobcem jednání u žalovaného ohledně autorských práv, nabízel mimosoudní řešení, na což reagoval Vladimír Lipský e-mailem z 29.1.2008, kde odmítl nastíněnou možnost spolupráce při tištění různých materiálů. Z dopisu Vladimíra Lipského žalobci ze dne 1.4.2008 bylo zjištěno, že tento poukazoval na předchozí ústní jednání s žalobcem, kde se snažil vysvětlit, že odpovědnost za koupi práv k použití fotografií nese zpracovatel, tedy společnost PrintActive s.r.o. Poukazoval na to, že při ústním jednání byla žalobci ukázána i kopie smlouvy mezi RRA Most a zhotovitelem tištěného materiálu PrintActive s.r.o. z roku 2001 a že Euroregion Labe v této smlouvě nefiguruje. Sdělil, že kauzu nechá prověřit

právníkem. Z e-mailu psaného Vladimírem Lipským žalobci ze dne 17.10.2008 bylo zjištěno, že předseda Euroregionu Labe pověřil Vladimíra Lipského vyrovnáním celé záležitosti s tím, že je třeba vyjasnit záležitosti s autorstvím fotografií, předložit doklad o originálech a navrhl cenu 300,-Kč za fotografie.

Pokud jde o konkrétní dobu, po kterou byly fotografie žalobce obsažené v průvodcích umístěny na webu www.euroregion-labe.cz, považuje soud za prokázané, že fotografie zde byly umístěny přibližně od srpna 2001 do první poloviny roku 2008, jak vyplývá z výpovědi Vladimíra Lipského a Jiřího Stibora. Sám žalobce sdělil, že fotografie zde byly umístěny ještě na počátku roku 2008, kdy zajistil i výtisky z internetových stránek, přičemž soud měl k dispozici tyto výtisky z února a března 2008, ale kdy přesně došlo k ukončení sdělování veřejnosti ohledně fotografií, nebylo prokázáno, avšak z výpovědi Vladimíra Lipského vyplývá, že v průběhu roku 2008 si žalovaný pořídil vlastní webové stránky s adresou www.euroregion-elbe-labe.eu.

Závěr soud o skutkovém stavu je takový, že bylo prokázáno, že žalobce je autorem 31 kusů fotografií - diapozitivů uváděných v žalobě z oblasti Děčínska a Litoměřicka, přičemž tyto fotografie byly použity v tištěných průvodcích Euroregionem Labem pro Děčínsko a Litoměřicko v roce 2001 a tito průvodci rovněž byli umístěni na internetové stránce www.euroregion-labe.cz od roku 2001 do první poloviny roku 2008. Každý z tištěných průvodců vyšel v nákladu 8.000 výtisků, polovina v českém jazyce, polovina v němčině. Autorem projektu na výrobu tištěných průvodců a webové prezentace byl žalovaný, avšak projekt vůbec neřešil, jaké konkrétní fotografie budou do průvodců použity. To bylo řešeno teprve při realizaci projektu Regionální rozvojovou agenturou v Mostě, která provedla výběrové řízení, ve kterém zvítězila, pokud jde o tištěné průvodce společnost PrintActive s.r.o. a pokud jde o webovou prezentaci společnost WebActive s.r.o. RRA Most jako objednatel uzavřela smlouvy s uvedenými dvěma společnostmi, na základě kterých PrintActive s.r.o. a WebActive s.r.o. provedly vlastní realizaci projektu, vybraly fotografie a vytvořily tištěné průvodce a zajistily umístění těchto průvodců i na internetu. Podle smluv mezi RRA Most a uvedenými společnostmi měly tyto společnosti zajistit i vypořádání autorskoprávních nároků s ohledem na to, jaká díla do průvodce společnost PrintActive s.r.o. vybere. Žalobce poskytl snímky společnosti PrintActive s.r.o. a obdržel zálohu na licenční odměnu ve výši 6.000,- Kč.

Co se týče právního posouzení, zabýval se soud nejdříve otázkou aktivní legitimace žalobce v tomto sporu, přičemž dospěl k tomu, že s ohledem na prokázání autorství žalobce k diapozitivům uvedeným v žalobě považuje soud za prokázanou jeho aktivní legitimaci k ochraně autorskoprávních nároků dle autorského zákona.

Soud se dále zabýval otázkou, zda ze strany žalovaného došlo k porušení autorských práv žalobce. Toto porušení autorských práv bylo spatřováno žalobcem v tom, že v tištěných průvodcích Euroregionem Labe pro Litoměřicko a Děčínsko byly bez jeho souhlasu umístěny žalobcem pořízené fotografie a dále tito průvodci byli prezentováni i na internetové stránce www.euroregion-labe.cz.

Právo dílo užít je zakotveno v § 12 autorského zákona, přičemž podle odstavce prvního autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě

samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva. Jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění v pouze v případech stanovených tímto zákonem. V § 12 odst. 4 autorského zákona jsou demonstrativně uvedeny způsoby užití díla mimo jiné právo na rozšiřování originálu nebo rozmnoženiny díla blíže upravené v § 14 autorského zákona a právo na sdělování díla veřejnosti v nehmotné podobě blíže upravené v § 18 a násl. autorského zákona.

Dle názoru soudu žalobce neprokázal, že by ze strany žalovaného došlo k užití díla či sdělování díla veřejnosti v nehmotné podobě jakýmkoliv způsobem.

Pokud jde o tištěné průvodce, z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že vydavatelem těchto průvodců byla společnost PrintActive s.r.o., na základě smlouvy s RRA Most, přičemž žalovaný nebyl účastníkem tohoto smluvního vztahu. Výběr konkrétních fotografií záležel zcela na společnosti PrintActive s.r.o., která i měla řešit autorská práva autorů, jejichž díla byla v průvodci použita. Vztah žalovaného k tištěným průvodcům spočíval pouze v tom, že žalovaný byl autorem projektu vytvoření těchto průvodců, který však následně s ohledem na vysokou cenu projektu převzala akciová společnost Regionální rozvojová agentura a.s. v Mostě a ta projekt rovněž realizovala, když objednala u společnosti PrintActive s.r.o. zhotovení a vydání předmětných tištěných turistických průvodců. Žalovaný také finančně přispěl v rozsahu několika procent ceny projektu na realizaci tohoto projektu. Uvedené skutečnosti tedy, že žalovaný byl autorem projektu, který však sám o sobě vůbec nepočítal se zásahem do autorských práv žalobce a rovněž okolnost, že žalovaný byl uveden i se svými kontaktními údaji na poslední straně tištěných průvodců, neprokazují bez dalšího, že by žalovaný užil autorská díla žalobce ve smyslu § 12 autorského zákona jakýmkoliv způsobem. Je zřejmé, že na tištěných průvodcích jsou kontakty na další subjekty, jako DELITEUS – Svaz cestovního ruchu a dále i kontakty na jednotlivá městská informační střediska a na předposlední straně je uveden odkaz na společnost PrintActive s.r.o. s odkazem na sazbu, resp. litografii. Žalobce poukazoval na to, že za užití díla je třeba považovat i jeho rozšiřování ve smyslu § 14 autorského zákona, což je pravda, avšak z provedených důkazů vyplývá, že žalovaný dostal k dispozici jen asi 30 kusů výtisků průvodců, které měl umístěny v roce 2001 ve svém sekretariátu a s ohledem na množství těchto výtisků považuje soud tuto záležitost za zcela zanedbatelnou a bagatelní vzhledem k tomu, že celkem se jednalo o 8.000 výtisků každého průvodce a tedy soud považuje takovýto zásah do autorských práv žalobce za zcela zanedbatelný a navíc promlčený (viz níže). Z provedeného dokazování vyplývá a je popsáno shora, že ostatní výtisky byly šířeny v tištěné podobě jinými způsoby a jinými subjekty bez přičinění žalovaného, jak je to podrobněji vysvětleno výše.

Pokud jde o webové stránky www.euroregion-labe.cz, nepovažuje soud za prokázané, že by tyto webové stránky patřily žalovanému či byl žalovaný jejich provozovatelem a že by žalovaný svým jednáním zasáhl do autorských práv žalobce sdělováním jeho autorských děl veřejnosti. Podle § 18 odst. 2 autorského zákona sdělováním díla veřejnosti podle odstavce 1 je také zpřístupňování díla veřejnosti způsobem, že kdokoliv může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby, zejména počítačovou nebo obdobnou sítí.

Z provedených důkazů jednoznačně vyplývá, že internetové stránky vyrobila společnost WebActive s.r.o. na základě smluvního vztahu a objednávky ze strany Regionální rozvojové agentury a.s. v Mostě, přičemž úloha žalovaného spočívala pouze v tom, že podle

smlouvy mezi RRA Most a společností WebActive s.r.o. měl udělit souhlas s umístěním tištěných průvodců v elektronické podobě na předmětném webu. Je zřejmé, že udělení souhlasu bylo pouze jednou z podmínek, které musela splnit společnost WebActive s.r.o. a rozhodně z toho nelze dovozovat, že by tímto udělením souhlasu žalovaný zasáhl do autorských práv žalobce, neboť tím, kdo sděloval díla veřejnosti, byla společnost WebActive s.r.o. Ostatně i na spodní straně stránek je uveden odkaz na uvedenou společnost.

Žalobce poukazoval na to, že v sekci kontaktů na webové stránce www.euroregion-labe.cz byly uvedeny kontaktní údaje právě žalovaného a že na stránkách se objevovalo i logo Euroregionu Labe, z čehož dovozoval, že žalovaný byl provozovatelem předmětných stránek. Dle názoru soudu však takováto úvaha není správná. Vzhledem k tomu, že žalovaný od počátku namítal, že nebyl vydavatelem tištěných průvodců ani provozovatelem internetových stránek, bylo třeba, aby se soud zabýval i těmito okolnostmi, kdo byl vydavatelem tištěných průvodců, respektive jaké smluvní vztahy zde byly a kdo byl provozovatelem internetových stránek a subjektem, který sděloval díla žalobce veřejnosti. Námitky žalobce, že soud nerespektoval právní názor Vrchního soudu v Praze, nepovažuje soud za opodstatněné. Z usnesení Vrchního soudu v Praze nevyplývá žádný kategorický právní závěr ohledně toho, kdo užil autorská díla žalobce, kdo je odpovědným subjektem, vydavatelem či provozovatelem internetových stránek. Vrchní soud v Praze ve svém zrušujícím usnesení pouze uvedl, že užití fotografií žalovaným nasvědčuje i údaj o tom, kdo provozuje konkrétní webové stránky i o tom, kdo je vydavatel tištěných příruček, v nichž rovněž mělo být dílo užito, avšak žádný kategorický právní závěr v tomto směru učiněn nebyl, když naopak z rozhodnutí vrchního soudu vyplývá, že je na soudu prvního stupně, aby se soud zabýval tím, zda žalobce je autorem užitých fotografií, zda je užil žalovaný, zda k tomu došlo na základě licenční smlouvy účastníků a zda tedy vznikl žalovanému neoprávněný majetkový prospěch, přičemž soud prvního stupně tímto způsobem postupoval a v potřebném rozsahu řízení doplnil.

Pokud jde o pojem Euroregion Labe je zřejmé, že tento pojem lze chápat dvojím způsobem. Jednak lze chápat tento pojem jako vymezení určité územní oblasti a dále lze tento pojem chápat jako označení názvu žalovaného. Název tištěných průvodců je „Turistický průvodce Euroregionem Labe“, což svědčí jednoznačně o tom, že pojem Euroregion Labe je zde chápán v územním smyslu nikoliv ve smyslu instituce žalovaného. Co se týče internetových stránek www.euroregion-labe.cz, i v tomto případě je možno chápat pojem Euroregion Labe dvojím způsobem, přičemž je zřejmé, že na uvedené stránce byly prezentovány jednotlivé přírodní zajímavosti, památky a turistické atrakce v oblasti Litoměřicka, respektive Děčínska, což rovněž s ohledem na obsah stránky svědčí o tom, že se jedná o prezentaci Euroregionu Labe jako určitého území, přičemž v názvu je i naznačena spojitost s Evropskou unií. Z těch podkladů, co má soud k dispozici z internetové stránky www.euroregion-labe.cz, dodaných žalobcem, rozhodně nevyplývá, že by se mělo jednat o internetovou prezentaci žalovaného jako instituce – svazku obcí. Na tuto skutečnost poukazoval ve své výpovědi i ředitel žalovaného. Žalobce tvrdil, že v sekci kontaktů na internetové stránce byly uvedeny kontaktní údaje právě žalovaného a že zde bylo i jakési logo, k čemuž lze říci, že výtisk internetové stránky s kontakty nebyl žalobcem soudu dodán, tudíž soud ho nemá k dispozici a toto tvrzení nepovažuje soud za prokázané, když ředitel žalovaného Vladimír Lipský si nepamatoval přesně, zda tam byl uveden v sekci kontaktů odkaz na žalovaného, přičemž však dle názoru soudu, i kdyby zde kontakt na žalovaného

uveden byl, neznamená to bez dalšího, že by tím bylo prokázáno, že žalovaný byl provozovatelem, resp. sdělovatelem a odpovědným subjektem za předmětné internetové stránky. Soudu je známo z úřední činnosti, že je zcela běžné, že různé subjekty umisťují na své stránky kontakty na spřátelené subjekty a odkazy na další subjekty v rámci spolupráce a nelze z toho dovozovat, že by tím byla založena odpovědnost žalovaného za obsah webu a zásah do autorských práv. Navíc by bylo i pochopitelné, že na uvedených stránkách by byl kontakt právě na žalovaného, když tento byl tvůrcem projektu průvodců a potencionálním partnerem pro jednání ohledně turistického rozvoje v oblasti Euroregionu Labe.

Obdobné stanovisko platí i ohledně loga Euroregionu Labe, které bylo dle tvrzení žalobce umístěno na internetových stránkách, když rovněž logo lze chápat jako symbol určité instituce nebo jako symbol určité územní oblasti.

Žalobce podal žalobu na žalovaného zřejmě z toho důvodu, že internetové stránky mají shodný název s žalovaným a že snad v sekci kontaktů byl uveden odkaz na žalovaného, a navíc žalovaný v minulosti projevil ochotu jednat s žalobcem a vypořádat jeho nároky, jak vyplývá z předžalobní korespondence mezi účastníky popsané shora, ostatně i v průběhu tohoto soudního řízení žalovaný s žalobcem v tomto směru jednal. Tyto skutečnosti však ani ve svém souhrnu neprokazují dle názoru soudu, že by to byl žalovaný, kdo sděloval prostřednictvím internetu autorská díla žalobce veřejnosti, když z provedených důkazů jasně vyplývá, že se jednalo o činnost společnosti WebActive s.r.o., a to na základě smlouvy s RRA Most.

Na podporu svého právního názoru odkazuje soud na knihu Autorský zákon – komentář, autorů Ivo Telec, Pavel Tůma, vydáno ve vydavatelství CH Beck 2007, první vydání, edice Velké komentáře, kde v komentáři k § 12 autorského zákona je vymezen pojem užití díla a pojem uživatele díla, přičemž dle uvedeného komentáře uživatelem díla je zásadně osoba, která svým jednáním na vlastní odpovědnost naplní znaky užití díla ve smyslu autorského zákona. V případě výkonu podnikatelské či jiné výdělečné činnosti je uživatelem díla zásadně provozovatel služby, při jejímž výkonu (nikoliv však pouze na jejím základě či v souvislosti se službou), dochází k naplnění znaků užití díla. Za uživatele díla nelze dle komentáře považovat zejména objednatele služby, pouhého poskytovatele zařízení či příjemce služby. Dle názoru soudu je zcela nepochybné, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalovaný byl uživatelem díla ve smyslu zákona i tak jak je uvedeno výše v komentáři, když žalovaný ani nebyl objednatelem služby, přičemž ani objednatel služby dle komentáře nelze považovat za uživatele díla. V daném případě bylo prokázáno, že uživatelem děl žalobce v tištěných průvodcích byla společnost PrintActive s.r.o. a pokud jde o webovou prezentaci, byla uživatelem děl společnost WebActive s.r.o. Dle výpovědi Jiřího Stibora pak rovněž byla uzavřena licenční smlouva s žalobcem, pokrývající jak užití fotografií v tištěných průvodcích, tak i webovou prezentaci, avšak tato licenční smlouva předložena nebyla, přičemž pro posouzení nároku to není rozhodující, když ani nebylo prokázáno užití děl žalovaným.

Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že v minulosti i v průběhu řízení s ním žalovaný jednal ohledně uspokojení nároku žalobce na licenční odměnu a z toho žalobce dovozoval, že žalovaný de facto uznal svůj závazek vůči žalobci. Dle názoru soudu však nelze za dané situace dovodit uznání závazku ze strany žalovaného. Z provedených důkazů vyplývá, že žalovaný skutečně jednal s žalobcem a ještě před zahájením jednání mu nabízel určitou finanční kompenzaci, avšak ze vzájemné korespondence vyplývá rovněž to, že již

před zahájením soudního řízení upozorňoval žalovaný žalobce na to, že odpovědným subjektem za případný zásah do autorských práv žalobce není žalovaný, nýbrž PrintActive s.r.o. Je zřejmé, že žalovaný projevil v minulosti ochotu a dobrou vůli s žalobcem jednat ohledně uspokojení jeho nároků, avšak takovouto ochotu a snahu o vyřešení soudního sporu lze interpretovat mnoha různými způsoby (pocit žalovaného jako autora projektu o morální spoluzodpovědnosti za vypořádání dotčených nároků žalobce, nedostatečné doklady ohledně uzavření licenční smlouvy a zaplacení licenční odměny žalobci, nejistota žalovaného ohledně výsledku soudního řízení, atd.) a nemá smysl spekulovat nyní, z jakých důvodů žalovaný takto jednal. V každém případě platí, že nelze uznat neexistující závazek (§ 558 obč. zák.) a k žádnému uznání dluhu ze strany žalovaného vůči žalobci nedošlo.

Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu soudního řízení uplatnil řadu výhrad vůči procesnímu postupu soudu, právnímu názoru soudu, způsobu vedení řízení a dokazování, kdy rovněž vznesl námitku podjatosti, považuje soud za potřebné uvést k věci ještě následující skutečnosti.

Jak již bylo uvedeno výše, v usnesení Vrchního soudu Praze, kterým byl zrušen rozsudek soudu prvního stupně, nebyl uveden závazný právní názor ohledně posouzení užití děl či odpovědnosti žalovaného, pouze zde byly dány pokyny, jakým způsobem má soud prvního stupně v dalším řízení postupovat a na co se zaměřit a soud tímto způsobem postupoval. Nelze tedy shledat oprávněnou námitku žalobce, že soud nerespektoval právní názor Vrchního soudu v Praze.

Dále se v řízení vyskytl nesoulad mezi názorem soudu na posuzování obsahu úkonů žalobce, když žalobce tvrdil, že jeho jednotlivá podání nepředstavují změnu žaloby, nýbrž pouze upřesnění nároku a že tedy soud o tomto ani nemá rozhodovat. Dle názoru soudu se však v některých případech o změnu žaloby jednalo a proto také bylo nezbytné o těchto návrzích rozhodnout, což bylo učiněno usnesením ze dne 10.1.2014, č.j. 34C 156/2010-127, kterým změny žaloby nebyly připsány.

Je zřejmé, že žalobce v původní žalobě uplatnil nárok na zaplacení částky 220.500,- Kč s příslušenstvím, který zahrnoval jak nárok na náhradu ušlého zisku, tak i nárok za bezdůvodné obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny dle § 40 odst. 4 autorského zákona. Žalobce v žalobě vyjmenoval i jednotlivé diapozitivy, které byly dle jeho názoru neoprávněně užity žalovaným a stanovil cenu obvyklé licence, v některých případech diapozitivů 2.500,- Kč, v jiných 2.000,- Kč s tím, že jsou mu tyto ceny známy z fotobank v České republice. V žalobě žalobce výslovně uvedl, že částka 220.500,- Kč zahrnuje jak náhradu ušlého zisku, tak i bezdůvodné obohacení. Výpočet ceny obvyklé licence za všechny diapozitivy je obsažen v příloze žaloby, kde bylo vypočteno za 31 kusů diapozitivů celkem 73.500,- Kč, přičemž jsou zde uváděny jednotlivé diapozitivy ve stejných cenách jako v žalobě, tedy 2.500,- Kč, respektive 2.000,- Kč s výjimkou fotografie Naučná stezka Tisá – Hřib, kdy v žalobě je uváděna cena 2.500,- Kč, zatímco v příloze pouze 2.000,- Kč, což je však zanedbatelné, jinak je zřejmé, že příloha je v souladu se samotnou žalobou, přičemž v příloze bylo uvedeno rovněž že žalobce se domáhá práva na náhradu škody ve výši 73.500,- Kč a bezdůvodného obohacení ve výši 147.000,- Kč. K tomu je třeba říci, že dle názoru soudu žaloba byla podána špatně, což připustil i zástupce žalobce, jak je to zachyceno v protokolu o jednání na č.l. 96 ze dne 3.12.2012. V konkrétním případě někdy může dojít k tomu, že lze

souběžně uplatňovat ušlý zisk i bezdůvodné obohacení, avšak v tomto případě je zřejmé, že se jedná v podstatě o stejný nárok, neboť ušlý zisk má být představován tím, že dle tvrzení žalobce s ním nebyla uzavřena licenční smlouva a nedostal zaplacenou odměnu, čímž mu ušel zisk a totéž pak je obsaženo v bezdůvodném obohacení, kdy se jedná o dvojnásobek obvyklé licenční odměny, tudíž je zřejmé, že nelze uplatňovat současně tyto dva instituty, nýbrž lze se domáhat pouze nároku na vydání bezdůvodného obohacení nebo nároku na ušlý zisk. Žalobce vymezil i v žalobě konkrétní částky, jaké požaduje za jednotlivé diapozitivy a podle názoru soudu se jedná o změnu žaloby, jestliže při soudním jednání dne 3.12.2012 žalobce uváděl, že se domáhá pouze bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé licenční odměny a to v případě webové prezentace za období tři roky zpětně od podání žaloby, tedy za období od 15.3.2007 do 15.3.2010 a pokud jde o tištěné průvodce, že by se mělo jednat o jednorázovou náhradu. Je zřejmé, že tímto i žalobce měnil výši částek, které požaduje za jednotlivé fotografie oproti tomu, co bylo uvedeno v žalobě a jedná se tedy o změnu žaloby.

Stejně tak se dle názoru soudu jednalo o změnu respektive rozšíření žaloby, když žalobce v podání ze dne 25.2.2013 na čl. 106 navrhl, aby žalovanému byla uložena povinnost sdělit soudu časový úsek, po který žalovaný neoprávněně užíval autorská díla žalobce na svých webových stránkách, tedy rozsah neoprávněného užití a sdělit údaj o množství vydaných tištěných publikací, tedy rozsah neoprávněného užití a to v každé jazykové mutaci. Soud se domníval, že se ze strany žalobce jedná o uplatnění nároku tzv. vysvětlovací povinnosti strany nezátížené důkazním břemenem, avšak žalobce sdělil, že se jedná o nárok na informace dle ustanovení § 40 odst. 1 písm. c/ autorského zákona a poukázal na to, že se jedná o běžný žalobní nárok s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 28.2.2012 sp.zn. 23Cdo 4407/2011. Při soudním jednání dne 2.8.2013 pak zástupce žalobce k dotazu soudu výslovně tvrdil, že o nároku dle § 40 odst. 1 písm. c/ autorského zákona by měl soud rozhodnout samostatně usnesením, kterým by žalovanému byla uložena požadovaná povinnost. Tento názor zástupce žalobce však soud nepovažuje za správný, neboť i z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, na které poukázal zástupce žalobce a rovněž z výše citovaného komentáře k autorskému zákonu k § 40 je nepochybné, že právo na informace může být uplatněno jako samostatný nárok či vedle jiných nároků v řízení, avšak soud o tom musí rozhodovat rozsudkem, nikoliv formou nějakého procesního usnesení, jak si to představoval zástupce žalobce. Při soudním jednání dne 2.8.2013 předestřel soud tento svůj právní názor účastníkům ohledně změny žaloby s tím, že s ohledem na zásadu hospodárnosti zřejmě tato změna nebude moci být připuštěna, neboť soud předpokládal, že již při uvedeném jednání bude vynesena rozsudek, což by s ohledem na změnu žaloby rozhodně nepřicházelo v úvahu, neboť z praktického hlediska by muselo být nadále postupováno tak, že by soud musel rozhodnout částečným rozsudkem o nároku na informace dle § 40 odst. 1 písm. c/ autorského zákona a posléze až by takové informace byly poskytnuty, mohl by soud pokračovat v řízení dál.

Dle názoru soudu však takovýto nárok měl žalobce uplatnit před zahájením tohoto soudního řízení nebo společně s ostatními nároky v tomto soudním řízení, nikoliv až dodatečně, když nastala koncentrace řízení a její účinky by nebyly dotčeny ani při změně žaloby dle § 118b odst. 2 o.s.ř. a za dané situace by soud musel stejně takovou žalobu na informace zamítnout. K vyhlášení rozsudku při jednání soudu dne 2.8.2013 nakonec nedošlo, neboť zástupce žalobce vznesl námitku podjatosti soudce, že vidí opětovně nestandardní chování soudu, vyvolávající pochybnosti o nepodjatosti, což shledával v tom, že soud měl

jiný názor na posouzení podání žalobce, zda jde o změnu žaloby či nikoliv a zda takové změně lze vyhovět či nikoliv. Z uvedených důvodů i s ohledem na délku řízení posléze již změna žaloby připuštěna nebyla.

Soud dále považuje za potřebné vyjádřit se k otázce procesních poučení, která byla poskytnuta účastníkům, když žalobce v tomto směru opět shledával nesprávný postup soudu. Situace byla taková, že původní žaloba byla zamítnuta, zejména z důvodu nedostatečných žalobních tvrzení, kdy žalobce dle názoru soudu dostatečně nevymezil své nároky. Při soudním jednání dne 12.11.2010, při kterém byl vynesен rozsudek, se soud tedy nezabýval důkazní situací a potřebnými poučeními, nýbrž provedl pouze poučení účastníků ohledně koncentrace řízení ze zákona dle § 118b o.s.ř. a ohledně zákazu novot v odvolacím řízení dle § 119a o.s.ř., jak je zachyceno v protokolu. Vzhledem k tomu, že rozsudek soudu prvního stupně byl zrušen v odvolacím řízení, bylo nezbytné poskytnout účastníkům prostor k doplnění tvrzení a důkazů, což se týkalo zejména žalobce, když soud nepovažoval jeho nárok za prokázaný a navíc žalobce uplatňoval námitku, že byl v minulosti nedostatečně soudem poučen dle § 118a odst. 3 o.s.ř. ohledně povinnosti označit důkazy k prokázání svého nároku, přičemž tuto námitku uplatnil zástupce žalobce při soudním jednání dne 3.12.2012, jak vyplývá z protokolu. Soud akceptoval tuto námitku žalobce s tím, že tento nebyl dostatečně poučen a proto soudem bylo poskytnuto při soudním jednání dne 4.2.2013 žalobci poučení dle § 118a odst. 3 o.s.ř., které skutečnosti nepovažuje soud za prokázané, zároveň bylo soudem sděleno, že soud považuje za dostatečně prokázané, že žalobce je autorem fotografií specifikovaných v žalobě a dále, že žalovaný užil neoprávněně fotografie v tištěných průvodcích a na svých webových stránkách. Za této situace, vzhledem k tomu, že v předchozím řízení se účastníkům ze strany soudu takového poučení o prokázaných a neprokázaných skutečnostech nedostalo, považoval soud za nezbytné umožnit oběma účastníkům doplnit svá tvrzení a důkazy k věci s ohledem na právní názor soudu tak, aby rozsudek ve věci byl předvídatelný pro oba účastníky. Žalovaný ve svém vyjádření doručeném soudu 25.2.2013 opětovně poukazoval již na dříve uváděné skutečnosti, že se necítí pasivně legitimován a že soud bez dalšího dovozuje, že je vydavatelem, odpovědným subjektem či provozovatelem internetových stránek, ačkoliv tomu tak nebylo. Soud po zvážení okolností případu a námitek žalovaného dospěl k tomu, že uvedené námitky žalovaného jsou opodstatněné a že poučení soudu poskytnuté při předchozím jednání nebylo správné v tom bodu, když soud uváděl, že považuje za dostatečně prokázané, že žalovaný užil neoprávněně předmětné fotografie v tištěných průvodcích a na svých webových stránkách. Za této situace musel soud řešit otázku, jak dále ve věci postupovat tak, aby byly dodrženy zásady spravedlivého procesu, aby rozhodnutí pro účastníky bylo předvídatelné, těmto nebyla odňata možnost uplatnit významné skutečnosti a důkazy v řízení před soudem. Jednalo se přitom o poměrně zásadní změnu právního názoru soudu a soud považoval za správné v souladu se zásadou spravedlivého procesu, aby za této situace oběma účastníkům bylo poskytnuto dodatečné poučení dle § 118a o.s.ř. a aby měli možnost s ohledem na změněný názor soudu uplatnit další skutečnosti a důkazy. Pokud by soud toto nerespektoval a trval na koncentraci řízení ke skončení prvního jednání ve věci, tedy ještě před rozhodnutím předchozím rozsudkem, znamenalo by to nepochybně dotčení práva účastníků na spravedlivý proces, kdy účastníci by neměli možnost reagovat na vývoj situace v soudním řízení a uplatňovat důkazy a uvádět další skutečnosti s ohledem na vedení řízení soudem prvního stupně. Soud proto v tomto smyslu vypracoval podrobné poučení obsažené na č.l. 109, které bylo zasláno oběma zástupcům účastníků, kde soud prezentoval svůj právní názor na věc i

ohledně důkazního břemene, otázky promlčení nároku a další skutečnosti tak, aby pro účastníky rozhodnutí soudu bylo předvídatelné. Lze souhlasit s žalobcem, že to není standardní postup, aby soud v průběhu řízení takto měnil názor, avšak je třeba dodat, že tato situace byla do značné míry způsobena předchozími podáními žalobce v rámci doplnění žaloby, která byla značně rozporná. Dle názoru soudu uvedeným procesním postupem byly zhojeny předchozí nedostatky a oběma účastníkům byla poskytnuta možnost doplnit svá žalobní tvrzení a důkazy v dostatečném rozsahu.

Pro úplnost je na místě uvést, že i kdyby soud provedl pouze důkazy označené účastníky nejpozději do skončení prvního soudního jednání (tedy včetně výslechu ředitele žalovaného Mgr. Vladimíra Lipského), anebo pokud by soud dodatečně umožnil pouze žalobci označit další důkazy k věci, byla by důkazní situace v řízení úplně stejná, jelikož žalobce neprokázal užití děl žalovaným, a následně provedené důkazy, byť by byly považované za opožděné, nemohly na tomto posouzení věci nic změnit.

Soud se rovněž zabýval i otázkou promlčení nároku, když žalovaný uplatnil z opatrnosti námitku promlčení s tím, že uplynula dvouletá subjektivní a tříletá objektivní promlčecí doba. Žalobce poukazoval na to, že v daném případě promlčecí doba je čtyřletá, neboť se jedná o obchodněprávní vztah, přičemž poukazoval na odbornou literaturu - článek JUDr. Ireny Holcové, avšak nebylo nijak odůvodněno, z jakých důvodů je považován vztah mezi účastníky za obchodněprávní, když zástupce žalobce ve svém podání z 25.7.2013 pouze uvedl, že nemůže být sporu o tom, že posuzovaná věc je obchodněprávní spor. Dle názoru soudu však žalovaný jako svazek obcí není podnikatelským subjektem, jedná se o zájmové sdružení právnických osob dle § 20f občanského zákoníku, přičemž tento svazek obcí byl vytvořen dle § 20a zák. č. 367/1990 Sb. o obcích v platném znění, přičemž v § 20a odst. 2 citovaného zákona je uvedeno, že předmětem činnosti svazku mohou být jen pravomoci obce uvedené v § 14 odst. 1 písm. n/, e/ a r/, přičemž z uvedeného ustanovení je zřejmé, že se jedná o úkoly v oblasti školství, sociální péče, kultury, provozování zařízení sloužících k uspokojování potřeb občanů a podobně, nikoliv tedy o podnikatelskou činnost. Z výpisu registru ARES ohledně žalovaného je rovněž zřejmé, že žalovaný není podnikatelským subjektem. Je tedy nepochybné, že ve vztahu mezi účastníky byl podnikatelem pouze žalobce jakožto živnostník.

Podle § 261 odst. 1 dnes již zrušeného obchodního zákoníku tento zákon upravoval závazkové vztahy mezi podnikateli, jestliže při jejich vzniku je zřejmé s přihlédnutím ke všem okolnostem, že se týkají podnikatelské činnosti. Podle odstavce druhého touto částí zákona se řídí rovněž závazkové vztahy mezi státem nebo samosprávnou územní jednotkou a podnikateli při jejich podnikatelské činnosti, jestliže se týkají zabezpečování veřejných potřeb. K tomuto účelu se za stát považují i státní organizace, jež nejsou podnikateli při uzavírání smluv, z jejichž obsahu vyplývá, že jejich obsahem je uspokojování veřejných potřeb.

Z výše uvedené právní úpravy je zřejmé, že uvedená část obchodního zákoníku zahrnující i promlčení práv se uplatní jen ve vztahu mezi podnikateli, případně dalšími subjekty zde vymezenými, přičemž žalovaný není podnikatelem ani státem či samosprávnou územní jednotkou a tudíž nelze dovozovat, že by se na vztah mezi účastníky měl vztahovat právě obchodní zákoník. Je tedy třeba vycházet z toho, že se jedná o vztah občanskoprávní.

Právo na náhradu škody v podobě ušlého zisku a rovněž i právo na vydání plnění z bezdůvodného obohacení mají shodně upravené promlčecí lhůty dle § 106 a § 107 občanského zákoníku s tím, že je stanovena dvouletá subjektivní lhůta běžící ode dne, kdy se poškozený dozví o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá a dále je stanovena objektivní tříletá lhůta a jde-li o škodu způsobenou úmyslu, tak desetiletá lhůta ode dne, kdy došlo k události, z níž škoda vznikla.

Mezi účastníky byl spor ohledně objektivní promlčecí doby, kdy žalobce poukazoval na to, že se jednalo o úmyslné bezdůvodné obohacení s desetiletou promlčecí dobou, což žalovaný popíral, přičemž soud v tomto směru poskytl poučení žalobci v přípisu na č.l. 109, že důkazní břemeno ohledně prokázání toho, že se jednalo o úmyslné bezdůvodné obohacení, nese právě žalobce a nikoliv žalovaný (rozhodnutí NS ČR sp.zn. 25Cdo 3550/2009 ze dne 28.11.2011). A soud vyzval žalobce k označení důkazů k prokázání úmyslného bezdůvodného obohacení. Žalobce však přes výzvu soudu žádné důkazy neoznačil, namísto toho ve svém podání ze dne 25.7.2013 polemizoval s názorem soudu a nadále tvrdil, že žalovaný by měl předložit důkaz o tom, že měl důvod se domnívat, že otázka autorských práv je vyřešena, avšak žalovaný takový důkaz nepředložil a nakonec k otázce promlčení zaujal zástupce žalobce názor, že se řídí obchodním zákoníkem, což soud vysvětlil výše, že takový názor nepovažuje za správný. Je tedy třeba vycházet z toho, že promlčecí doba subjektivní byla dvouletá a objektivní tříletá, když z provedených důkazů nelze dovodit, že by žalovaný věděl o neoprávněném užití autorských děl žalobce a byl s tím srozuměn.

Pokud jde o tištěné průvodce, bylo prokázáno, že byli vydáni a distribuováni v roce 2001 a žalovaný měl k dispozici na svém sekretariátu asi 30 kusů těchto výtisků a promlčecí dobu je tedy třeba počítat právě od roku 2001, přičemž žaloba byla podána až v roce 2010, tudíž je nepochybné, že uplynuly obě promlčecí doby, jak subjektivní, tak i objektivní, když z provedených důkazů vyplývá, že žalobce jednal s žalovaným již v lednu 2008 a konzultoval věc v té době i s právníkem - odborníkem na autorské právo ohledně svých nároků, upozorňoval žalovaného na porušení svých autorských práv. Žalobce tedy již v té době věděl, že došlo k bezdůvodnému obohacení a o tom, kdo se na jeho úkor obohatil. Soudu je známa judikatura, na kterou poukazoval žalobce, že je třeba zkoumat, nikoliv kdy měl možnost se žalobce dozvědět o rozhodných skutečnostech, nýbrž kdy se skutečně dozvěděl o bezdůvodném obohacení a o tom, kdo se na jeho úkor obohatil, avšak i s přihlédnutím k této judikatuře je nepochybné, že pokud budeme vycházet z toho, že žalobce považoval za odpovědný subjekt žalovaného jako vydavatele tištěných průvodců a provozovatele internetových stránek, tak tuto skutečnost žalobce nepochybně věděl již v lednu a v únoru roku 2008, avšak žalobu k soudu podal až 15.3.2010, tedy uplynula marně dvouletá subjektivní promlčecí doba a stejně tak i objektivní tříletá doba, když k použití díla žalobce mělo dojít v roce 2001 a žaloba byla podána až po více než devíti letech. Některé údaje ve výpovědi žalobce dokonce naznačují, že žalobce věděl o zásahu do svých autorských práv ještě dříve, než počátkem roku 2008, avšak jednoznačné důkazy v tomto směru předloženy nebyly. Soud vycházel z předžalobní korespondence mezi účastníky, která byla doložena a rovněž z výtisků jednotlivých internetových stránek www.euroregion-labe.cz předložených žalobcem, když je zřejmé, že tyto výtisky pořídil žalobce v únoru a začátkem března roku 2008, tedy více než dva roky před zahájením řízení a muselo mu být tedy zcela zřejmé, že se jedná o bezdůvodné obohacení žalovaného. Není přitom potřeba, aby žalobce měl v ruce všechny důkazy prokazující výši nároku a podobně, to ostatně dosud ani nemá k dispozici

žalobce v tomto soudním řízení, kdy pouze navrhoval zpracování znaleckého posudku, aniž by sám uváděl výši nároku, ačkoliv v původní žalobě tento svůj nárok přesně specifikoval a uváděl konkrétní ceny licenci za jednotlivé fotografie. Soud je tedy přesvědčen, že co se týče vytištěných průvodců, uplynuly obě promlčecí doby, jak v případě nároku na ušlý zisk, tak i bezdůvodné obohacení.

Co se týče webové prezentace, promlčecí doby ohledně ušlého zisku a bezdůvodné obohacení jsou stejné dle § 106 a § 107 o.s.ř., přičemž dle názoru soudu již počátkem roku 2008 věděl žalobce o zásahu do svých autorských práv i komunikoval s žalovaným, byl mu znám obsah webových stránek www.euroregion-labe.cz a tudíž za nepromlčené by bylo možné považovat pouze nárok žalobce na vydání bezdůvodného obohacení za období dva roky zpětně před podáním žaloby, tedy od 15.3.2008 do 15.3.2010, neboť je třeba vycházet z toho, že uplynutím dvouleté subjektivní lhůty se nárok stal promlčený a nelze ho přiznat v důsledku námitky promlčení. Nutno však podotknout, že ani není prokázáno, že by v uvedeném období od 15.3.2008 do 15.3.2010 ještě byla v provozu předmětná internetová stránka, když z provedeného dokazování vyplynulo, že právě někdy v první polovině roku 2008 došlo k ukončení provozu internetové stránky www.euroregion-labe.cz, tedy došlo i k ukončení sdělování děl žalobce veřejnosti.

Je třeba uvést, že uvedené rozborů týkající se promlčení a posouzení námitky promlčení jsou v podstatě teoretického charakteru, jelikož nebylo v řízení prokázáno, že by vůbec ze strany žalovaného došlo k užití děl žalobce, ke škodě na majetku žalobce a k bezdůvodnému obohacení žalovaného na úkor žalobce. Uvedené skutečnosti jsou uváděny pro úplnost s ohledem na komplexnost právního posouzení ze strany soudu.

Dále považuje soud za potřebné vyjádřit se k průběhu soudního řízení s ohledem na uplatněnou námitku podjatosti vznesenou žalobcem, když Vrchní soud v Praze usnesením č.j. Nco 138/2013-123 ze dne 25.11.2013 rozhodl, že soudce JUDr. Jiří Derfl není vyloučen z projednávání a rozhodnutí této věci. Z pohledu soudu prvního stupně bylo řízení od počátku značně komplikované především rozpornými žalobními tvrzeními na straně žalobce, což vedlo k zamítnutí žaloby v původním řízení. Žalobce dovozoval podjatost soudce vzhledem k tomu, že soud zaujímal jiný právní názor na danou věc i na to, jakým způsobem by se mělo nadále ubírat dokazování. Zástupce žalobce opakovaně při jednání soudu sděloval, že s takovým názorem soudu a postupem v soudním řízení se ještě nikdy nesetkal, přičemž však dle názoru soudu se jednalo o standardní soudní řízení, komplikované rozpornými žalobními tvrzeními, v důsledku čehož došlo i k nesprávnému poučení účastníků, což soud musel napravovat dalším poučením, jak bylo popsáno shora. Soudce JUDr. Jiří Derfl nemá žádný vztah k projednávané věci, k účastníkům, ani k zástupcům a postup soudu v řízení ohledně poučovací povinnosti, rozhodnutí o změně žaloby a další procesní postup vyplýval čistě z právního názoru soudu. Zástupce žalobce však prakticky od počátku pojal podezření o podjatosti soudu v důsledku výše uvedených skutečností, což vyvrcholilo vznesenou námitkou podjatosti. Pokud jde o poslední jednání ve věci dne 18.4.2014, zástupce žalobce opakovaně zasahoval do soudního řízení, aniž by mu bylo dáno slovo, namítal nevhodnost otázek kladených soudem svědkům, snažil se dokonce úkolovat soudní zapisovatelku a dávat jí pokyny, co z výpovědi svědka má zapsat, aniž mu to bylo soudem povoleno. Soud přerušil jednání v 11.20 hodin, aby účastníci měli možnost dojít si na toaletu, přičemž uvedenou přestávku využil soud i k tomu, že si četl protokol o jednání, když v přestávce soudního

jednání bez vyzvání vstoupil do jednací síně zástupce žalobce a dotazoval se soudce, zda pozměňuje protokol, načež mu bylo soudcem vysvětleno, že si protokol pouze čte. Zástupce žalobce pak požadoval při pokračování jednání, aby mu byla poskytnuta aktuální verze protokolu, byť tento ještě nebyl dokončen. Soud nechtěl vyvolávat konfliktní situaci, proto byl protokol poskytnut zástupci žalobce a následně byla poskytnuta zástupci žalobce k jeho žádosti doba deseti minut, aby si mohl prostudovat protokol a jednání tedy muselo být opětovně přerušeno. Následně zástupce žalobce sdělil, že žádné námitky vůči protokolu nemá a navrhl účastnický výsledek žalobce a rovněž trval na vypracování znaleckého posudku. Po skončení jednání byla zástupcům účastníků předána kopie celého protokolu z jednání a byli vyzváni, aby opustili jednací síň, načež všichni odešli, pouze zůstal sedět v jednací síni zástupce žalobce, který opětovně několik minut studoval znovu protokol o jednání. Je zřejmé, že zástupce žalobce se nedokázal zbavit utkvělé představy o podjatosti soudu v neprospěch žalobce, ačkoliv nezbývá na tomto místě než zopakovat, že tato představa je zcela nepodložená, respektive vychází pouze z procesního postupu soudu, když soud vychází ze svého právního názoru. Takovýchto excesů bylo v průběhu řízení ze strany zástupce žalobce vícero, soud zachytil v protokolu jen malou část, a ostatní excesy raději přešel bez komentáře, neboť soud nechtěl vyhrocovat již tak dosti vypjatou atmosféru v jednací síni a měl snahu skončit věc rozhodnutím ve věci samé tak, aby nemuselo být řízení dále odročováno, když soud měl obavu, aby opětovně žalobce neuplatnil námitku podjatosti či jiným způsobem nebyla věc komplikována.

Pokud jde o výhrady žalobce, který poukazoval na dlouhou dobu soudního řízení, je zřejmé, že řízení trvalo přibližně čtyři roky. Podle názoru soudu se na této délce řízení výraznou měrou podílel právě žalobce a jeho zástupce. V tomto směru je možno opětovně poukázat na rozporná žalobní tvrzení, kdy soud musel opakovaně vyzývat žalobce k doplnění žalobních tvrzení a důkazů, rovněž i při jednání soudu. Proti předchozímu rozsudku soudu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce odvolání, které nebylo nijak odůvodněno, a následně nový právní zástupce sdělil, že odvolání bude odůvodněno do 15.2.2011 a v tomto směru žádal o prodloužení lhůty, přičemž však ani v této lhůtě, kterou si zástupce žalobce sám stanovil, doplnění odvolání soudu zasláno nebylo a soud musel vyzývat žalobce k odstranění vad odvolání usnesením z 21.3.2011, na které teprve bylo reagováno a vady odvolání odstraněny. Dále pak žalobce žádal o odročení jednání nařízeného na 13.8.2012 z důvodu mimosoudního jednání účastníků, v důsledku čehož jednání bylo odročeno, dále se žalobce nedostavil k soudnímu jednání nařízenému na 11.1.2013 z důvodu, že ho jeho právní zástupce zapomněl vyrozumět o termínu jednání a o tom, že má být vyslechnut a jeho účast je nutná. Dále žalobce uplatnil námitku podjatosti soudu v podstatě jen z důvodu procesního postupu soudu, což muselo být zástupci žalobce zřejmé, že se jedná o bezdůvodnou námitku, neboť podle § 14 odst. 4 důvodem k vyloučení soudce nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce v řízení o projednávané věci. Navíc zástupce žalobce se zavázal doplnit námitku podjatosti ve lhůtě 30 dnů s tím, že má dovolenou. Soud proto vyčkával na doplnění námítky, avšak bezvýsledně, tato doplněna nebyla. Posléze teprve mohla být věc předložena Vrchnímu soudu v Praze k rozhodnutí o námitce podjatosti. Tyto skutečnosti jsou uváděny na odůvodnění délky soudního řízení v návaznosti na obstrukce ze strany žalobce, když dle názoru soudu se jednalo o standardní řízení, kdy nestandardní bylo pouze chování zástupce žalobce. Uvedené nestandardní chování zástupce žalobce vnímal soud jako snahu o zpochybnění celého soudního řízení a provedeního dokazování před soudem prvního stupně

z důvodu, aby si žalobce zajistil alespoň nějakou argumentaci pro odvolací soud, když dostatečné důkazy k prokázání svého nároku neoznačil.

S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti rozhodl soud o zamítnutí žaloby, když nebyla prokázána oprávněnost nároku žalobce na zaplacení ušlého zisku a bezdůvodného obohacení v celkové výši 220.500,- Kč a navíc soud shledal, že z velké části je nárok promlčen, jak bylo podrobněji popsáno shora.

Soud nepovažoval za potřebné provádět jakékoli další dokazování navržené žalobcem. Tento navrhoval svůj opětovný výslech, avšak výslech účastníka je pouze podpůrným důkazem a nelze očekávat, že by na základě doplněné výpovědi žalobce mohly být prokázány relevantní skutečnosti, jako užití děl žalovaným, sdělování děl veřejnosti prostřednictvím internetu, když k těmto všem okolnostem se již žalobce podrobně vyjadřoval v rámci svého výslechu. Pokud jde o navrhovaný znalecký posudek, bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti řízení, aby takový posudek za současného stavu byl zpracován, neboť není třeba zkoumat výši nároku, jelikož žalobce ani neprokázal oprávněnost svého nároku vůči žalovanému co do základu a navíc je nárok ohledně tištěných průvodců promlčen zcela a ohledně webové prezentace je nárok promlčen minimálně z velké části. Proto byly důkazní návrhy zamítnuty.

O nákladech řízení rozhodl soud dle § 142 odst. 1 o.s.ř. Soud přiznal úspěšnému žalovanému celkem částku 149.387,- Kč. Tato částka zahrnuje dvanáct úkonů právní pomoci po 9.220,- Kč, přičemž se jedná o přípravu a převzetí věci, vyjádření žalovaného z 25.8.2010, účast na jednání 12.11.2010, vyjádření k odvolání z 12.5.2011, účast na jednání u Vrchního soudu v Praze 6.3.2012, účast na jednání 3.12.2012, účast na jednání 4.2.2013, doplnění tvrzení v rámci obrany proti žalobě – podání ve věci samé z 25.2.2013, účast na jednání 2.8.2013 a účast na jednání 18.4.2014, když řízení přesahovalo čtyři hodiny, tudíž přísluší tři úkony za toto jednání ve smyslu § 11 odst. 1 písm. g/ advokátního tarifu. Co se týče sazby mimosmluvní odměny, vycházel soud z § 7 advokátního tarifu, kdy při ceně předmětu řízení 220.500,- Kč vychází hodnota jednoho úkonu právní služby na 9.220,- Kč. Soud rovněž přiznal k jednotlivým úkonům právní služby dvanáct režijních paušálů po 300,- Kč dle advokátního tarifu a dále za ztrátu času, kdy zástupkyně žalovaného se dostavila ke dvěma soudním jednáním, která se z důvodů na straně žalobce nekonala, v obou případech polovina úkonu po 4.610,- Kč, tedy celková ztráta času 9.220,- Kč dle § 14 odst. 2 advokátního tarifu. Jednalo se o soudní jednání dne 13.8.2012, kdy téhož dne byla soudu doručena omluva zástupce žalobce, že žádá o odročení jednání s tím, že mezi účastníky probíhá mimosoudní jednání, avšak vzhledem k tomu, že omluva byla doručena téhož dne, nemohl soud již vyrozumět zástupkyni žalovaného a tato se k soudnímu jednání dne 13.8.2012 dostavila a jednání se nekonalo a bylo odročeno na neurčito z důvodu omluvy žalobce. Dále pak se jednalo o ztrátu času za jednání dne 11.1.2013, které muselo být rovněž odročeno a to z důvodu, že se k němu nedostavil žalobce, ačkoliv tento měl být soudem při jednání vyslechnut a při předchozím jednání bylo zástupci žalobce soudem uloženo, aby o termínu jednání a nutnosti účasti žalobce vyrozuměl, přičemž toto nebylo splněno a zástupce žalobce sdělil, že zapomněl žalobce o jednání informovat. Soud rovněž přiznal 21% DPH ve výši 25.927,- Kč, tudíž celkové náklady řízení na straně žalovaného činily 149.387,- Kč a v tomto rozsahu byly přiznány.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání **do 15 dnů** ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nesplní-li povinný dobrovolně povinnost uloženou tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na výkon rozhodnutí nebo exekuci.

V Ústí nad Labem dne 18. dubna 2014

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Kateřina Sigmundová, DiS.